

KRÚŽKOVOR

Program krúžku na III. a IV. čtvrtletí 19996:

- 1-14.7. Zájezd souboru dospělých na Mezinárodní folklórní festival SADANCIS v Gulbene v Lotyšsku a na vystoupení v litevských městech Palanga a Klaipeda
- 29.8. 20.00 Mimořádná beseda v Klubu Vojenské akademie, Šumavská 4 - vzpomínka na krúžkaře Dr. Jaroše Němce, setkání se souborem Meguva z Palangy v Litvě
- 30.8. - 1.9. Účast krúžku na VII. mezinárodním folklórním festivalu v Brně
- 31.8. 19.00 Vystoupení Slováčku spolu se souborem ze Sardínie v Dělnickém domě v Juliánově
- 18.9. 19.30 Beseda v Klubu VA
- 24.9. Muzika a několik párů účinkování na Slévačských dnech v hotelu Santon, Brno
- 23.10. 19,30 Hodová beseda v Klubu VA
- listopad Účast Slováčku a souboru dospělých na přehlídce folklórních souborů Prameny s vánoční tematikou v Brně
- listopad Účast zájemců na oslavách 100 let Slovákého krúžku v Praze - současně setkání krúžků Praha - Bratislava - Brno
- 13.11. 19,30 Beseda v Klubu VA
- 4.12. 19,30 Mikulášská beseda v Klubu VA
- 18.12. 19,30 Vánoční beseda v Klubu VA

Jubilanti

75 let - 7.12.	Radoslav Svobodník
65 let - 20.7.	MUDr. Libuše Štěpánková
7.9.	Ing. František Kašík, CSc.
60 let - 10.12.	Ing. Zdeněk Smělík

Redakce se omlouvá Prof. RNDr. Rudolfu Musilovi, DrSc., že ho v předchozím čísle Krůžkozoru "povýšila" mezi pětasedmdesátileté, zatím co letos oslavil teprve sedmdesátku. Ukazuje se, že členská evidence krůžku není zdaleka dokonalá.

Sponzoři a dárci

Peněžitý dar věnovali krůžku ing. Karel Stehlik a čestní členové Marie Bulíčková, Marie Krejčíková, a dr. Zdeněk Sušíl.

Hlavní cenu pro vítěze koštu slivovice věnovala LINEA NIVNICE. Děkujeme.

Krůžek a Strážnice

S blížícím se vystoupením Krůžku na největším a nejznámějším dříve československém a nyní českém folklorním festivalu mne napadlo, že by stálo za to zjistit aktivní podíl brněnských krůžkařů na jeho jednapadesátileté historii. Pokusím se o to bez nároků na úplnost a prosím další pamětníky, aby mne doplnili.

Především je nutno si vysvětlit, že většina krůžkařů byla vždy "dvojdómá" - působili současně v brněnském krůžku a ve svých rodištích či bydlištích, zvláště studenti, kteří po čase omezeného pobytu v Brně opět odcházeli. Ostatně, děje se tomu tak dodnes. Proto ve Strážnici vystupovali ve svých domácích barvách vlastně už od vzniku slavností. Nemělo by tedy smyslu uvádět tu více či méně známá jména těch, kteří v krůžku působili a současně ve jménu svých obcí či později souborů významněji do historie Strážnice zasáhli. Snad jen to, že v počátcích hráli krůžkařští odborníci uznávanou roli v porotách strážnických soutěží. A tak v roce 1947 v jednotné porotě pro soutěže ve zpěvu a tanci nacházíme jména Prof.Dr. Jana Húska, manželů Arnošta a Milady Budíkových, Dr. Karla Pokorného - Latečky, v roce 1948 v porotě závodu

hudeckých souborů Dr. Antonína Frolku a Jaromíra Běhůnka a v porotě závodů ve verbování a tanci opět Arnošta Budíka. Jména porotců dalších let nejsou zachycena, soutěže ostatně na počátku padesátých let zanikají a obnovují se až v r.1957, kdy mezi jmény porotců nalézáme příslušníky mladší generace, též krůžkem prošlé - Dušana Holého, Vítězslava Volavého, Zdenky Jelínkové, Jaromíra Nečase a dalších. Ale i mezi jmény oceněných nalézáme osobnosti, které v této době pracovaly v krůžku. V roce 1947 je to Jan Sladký ze Strážnice, jako nejlepší cimbalista, Miloš Janulík z Tvrdonic, jako nejlepší verbíř před Slávkem Volavým, v roce 1948 jako nejlepší cimbalista opět Jan Sladký a nejlepší verbíř Miloš Janulík, který se toho roku o prvé místo dělil. Krůžkaře najdeme mezi vítězi i v pozdějších letech: nejlepší zpěvák roku 1958 Jiří Prachař z Kuželova a téhož roku si prvá tři místa ve verbuňku vybojovali tehdy svorně v krůžku působící Jani: Pavlík z Kuželova na prvním, Prokop z Týnce na druhém a Krist z Uh.Brodu na třetím místě. V tomto roce se poprvé na trhu objevila nová odrůda vína, Müller - Thurgau, a vzpomínám si, jak jsme se tehdy snažili u stánku za Bludníkem (stánek jen pro účinkující), obsluhovaného krásnou paní Rinthovou z Uh.Brodu, ještě před soutěží jeden druhého opít právě onou novou odrůdou. V následujícím ročníku se krůžkaři objevili na předních místech jen ve verbuňku - Krist na první a Jan Beránek z Brna na třetí příčce. Pak už krůžkaře mezi vítězi soutěží nenalézáme, ostatně soutěže v polovině šedesátých let zanikly a obnovují se postupně až od roku 1986. A tu se krůžkaři setkávají znovu. Ve verbuňku Mirek Vymazal v barvách Velkých Pavlovic roku 1988 na třetím a roku 1991 na prvním místě, Petr Vozár z Uh.Brodu roku 1990 na třetím místě a Radek Šústek v barvách Vlkoše u Kyjova roku 1991 jako vítěz ankety diváka.

Historie samostatného vystoupení krůžku ve Strážnici není příliš obsáhlá. Poprvé měl krůžek vystoupit u příležitosti svého 70. výročí roku 1978. Původní představa tehdejšího vedení krůžku o tomto představení byla dosti mlhavá. Přišli prý za Slávkem Volavým a řekli: chasa něco zatancuje, ty a Jožka Kobzík něco zahrajete a Jura Prachař něco zazpívá a program bude hotov. Aspoň tak se to dodnes traduje mezi některými členy strážnické programové rady a pracovníky Ústavu lidové kultury. Faktem je, že se myšlenka prezentovat krůžek samostatným pořadem setkala tehdy s nedůvěrou, ale nakonec byl připraven slušný scénář (autoři a režie J. M. Krist, Ljuba Lamperterová a Zdeněk Fajbus), k pomoci byl přizván pěvecký sbor Slováckého souboru ZK ROH státních orgánů v Brně (vznikl v padesátých letech jako odnož krůžku), skupiny i jednotlivci z řad starých krůžkařů především z Podluží a Horňácka. Pořad nesl název U nás v krůžku s podtitulem Beseda u cimbalu a měl být uveden na Zbojnické lúce. Jenže přišel déšť, pořad se časově do náhradních prostor nedostal, a tak jsme tehdy čas pro něj určený a podstatnou část následující noci prozpívali a zčásti protancovali ve vojenském stanu, tehdy jako šatná na Zbojnické lúce postaveném.

Krůžek se tedy poprvé s částí svého programu představil až v roce 1990 v pořadu Nositelé tradice - Mužské tance na Slovácku. Byla to zbojnická a vystoupení bylo úspěšné. Podruhé to bylo opět v pořadu Nositelé tradice s podtitulem Vítězové a vybraní finalisté devíti ročníků Soutěže o nejlepšího tanečníka slováckého verbuňku v loňském roce několika vstupy našeho ženského sboru. Bohužel, nebylo to nejlépe připraveno a hodnotící komise festivalu vystoupení ocenila nepříznivě. Doufejme, že letošní samostatný pořad tří bratrských krůžků bude diváky i hodnotící komisí přijat příznivě.

J.M.Krist

Primáš Krůžku Dr. Jaroslav Němec

V posledním týdnu měsíce srpna letošního roku bude Brno poctěno tím, že se zde bude konat světový kongres české a slovenské společnosti pro vědu a umění, která byla založena počátkem let padesátých ve Washingtoně. Hlásili se k ní naši význační umělci: (Jarmila Novotná, Firkušný, Kubelík, spisovatel Radimský:) ale též politici (Feierabend, Slávik, Lettrich, Heidrich, Osuský a jiní). Přípravný výbor byl při pobožce Národní rady ve Washingtoně a z hlavních iniciátorů, organizátorů a neúnavných činovníků nutno jmenovat v prvé řadě Jaroše Němce. Narodil se roku 1910 v Ořechově u Polešovic, po maturitě na reálném gymnasiu v Uh. Hradišti vystudoval práva na Masarykově univerzitě v Brně. Za tohoto brněnského pobytu hrál v cimbálové muzice krůžku a v letech 1934 - 1936 byl primášem. V roce 1939 nastoupil jako právnický praktikant k soudu v Uh. Hradišti, ale hned v létě 1939 se zapojil do odbojové protinacistické organizace "Obrana národa". Pro nedostatek konspirativnosti však Gestapo na tuto organizaci brzy přišlo a její členové byli částečně pozatýkáni, Jarošovi se podařilo utéct přes Slovensko, dostal se do Francie a tam se zúčastnil bojů proti Německu. Po porážce Francie byl přepraven do Anglie a prodělával další bojovou přípravu ve střediscích naší jednotky v Cholmondeley Park.

V naší jednotce byla početná skupina komunistů, kteří ale působili rozvratně, odpor Anglie proti nacistickému Německu označovali za imperialistickou válku, odmítali poslušnost a tak byli přemístěni do tábora mimo naši řádnou jednotku. Ale i v té bylo zapotřebí část volného času využít k udržení disciplíny a morálky a tak Jaroš Němec, spolu s dalšími Krůžkaři (Pavel Retter, Vařecha - Vařaja, Macháček, Tonda Bartoš (Babiňák) s bratrem Josefem a otcem) utvořili skupinu asi 150 aktivních účastníků, kteří pěstovali zpěv a slovácké tance a zásluhou Pavla Rettra dokonce získali pro muziku

instrumenty (ovšem bez cimbálu), takže tento soubor mohl úspěšně vystupovat jak v Cholmondeley Parku, tak v okolních místech. Měli návštěvnost až 3.000 diváků, první vystoupení uváděl Jan Masaryk.

Ale v roce 1944 byl Jaroš přeložen ve funkci vrchního polního prokurátora do Sovětského svazu. Jaroš nebyl komunista, ale jeho svědomitost, právní erudice a ryzí vlastenectví byly nejlepším doporučením na tuto odpovědnou funkci.

Pozice Jarošova nebyla lehká. Když začalo osvobozování Podkarpatské Rusi od nacistů, skupina Rusínů vedená naším důstojníkem Turjanicou zahájila nábohy, ačkoliv dle mezinárodních smluv byli občany ČSR. Jaroš v tom právem spatřoval trestnou činnost a chystal se dát Turjanicu zatknout. Obrátil se proto na tehdy plukovníka Svobodu, avšak ten tento akt rozhořčeně odmítl schválit, naopak Jarošovi prohlásil, provede - li zatčení, že za Jarošův život neručí. Jaroš nevěděl o slibu presidenta dr. Beneše, který v roce 1943 učinil Stalinovi, že Podkarpatskou Rus Československo odstoupí Sovětům.

Svým postojem Jaroš upoutal na sebe pozornost politruka Reicina (později popraveného Slánským) a po osvobození byl Jaroš ze svazku armády přeřazen k ministerstvu vnitra, Byl pověřen přejímáním transportů "repatriantů" z východu. Když přejímal třetí vlak (každý cca 1.500 osob), konstatoval, že v žádném z vlaků nebyl jediný "repatriant", který by ovládal slovanský jazyk. Zřejmě se jednalo o nežádoucí živly, jichž se jejich mateřské státy zbavovaly a tak Jaroš telegraficky žádal ministersvo o instrukce pro další postup. Ministr vnitra (komunista Nosek) však na přejímání "repatriantů" trval, Jaroše odvolal a jeho funkci obsadil činovníkem, který nedělal obstrukci.

Jaroš byl přeložen na ministerstvo unifikací, kde se politicky proti komunistickému režimu projevoval nemohl. Ale před tím jej vyhledal jeden Krůžkař, který byl též za války v Anglii a Jarošovi vnucoval přihlášku do KSČ. Jaroš kategoricky odmítl a musel vyslechnout od Krůžkaře výhrůžku: aby tě to jednou nemrzelo. To jsem se dověděl dodatečně, když jsem prostřednictvím přimáše Šenka (tehdy už v Austrálii) se dověděl Jarošovu adresu do Washingtonu a navázal s ním korespondenci. O tom se dověděl i onen Krůžkař agitující Jaroše do KSČ a po mně vzkázal Jaroše pozdravovat. Ten mně na můj dopis odpověděl : "Pozdrav XY neopětuji, nebudu si s ním začínat žádné drobné."

Ještě za působení Jarošova v ministersvu unifikací docházelo k náznakům, že Jaroš (" a další") je sledován a že otázka jeho zatčení je jen otázkou času. Proto se domluvil s dalším přítelem z odboje primášem Hejdkem a v roce 1950 spolu s manželkami přešli hranice do Bavorska a tak unikli komunistickému stíhání - možná si zachránili i životy.

Počátky Jaroše v druhém exilu nebyly lehké. Nakonec se ale dostal do USA a vystudoval tam knihovnický kurs. To mu umožnilo, že se stal vedoucím pracovníkem na universitě ve Washingtonu, obor soudního lékařství a z té

funkce odešel pak do důchodu.

S Jarošem jsem se stýkal po válce, když byl v roce 1947 v Brně svým přítelem Heydukem ambulantně operován, bydlel 14 dní u mne a tak bylo hodně večerů, které jsme prožili v přátelské diskusi o všem možném: nejen o folklóru, o zážitcích Jarošových z války i z prvních let osvobození. Poznal jsem jeho nekompromisní vlastenectví a velmi jsem litoval, že takovým lidem komunistický režim nedal možnost náležitého uplatnění. Navštěvoval jsem Jaroše i v Praze, kde bydlel u přízně a když jsem koncem roku 1950 za Jarošem přišel, dověděl jsem se, že není doma. Bylo mně jasné, že se něco vážného stalo, představil jsme se a teprve zmínka o našich přátelských vztazích, o brněnském krúžku, rozptýlila obavy a příbuzná Jarošova mně naznačila, že i s manželkou uprchl a že doufají, že přechod hranic se podaří.

A později jsme se dověděl o Jarošově agilitě při zakládání tehdy Československé společnosti pro vědu a umění, kde Jaroš byl nejdříve generálním tajemníkem, pak prezidentem a po odchodu z funkcí byl jmenován čestným členem. Po složení funkce presidenta Jarošem se jeho nástupcem stal Dr. J.V.Mládek, v roce 1995 vyznamenaný prezidentem Havlem (bohužel už jen in memoriam) za vědeckou činnost národohospodářství, zejm. finančnictví. Mládek byl z Brna a spolu s ním jsem navštívil v lednu roku 1934 poprvé Slováký krúžek v Brně, když jsme sjednávali účinkování krúžkařské muziky na plese Národní jednoty pro jz. Moravu (organizace podporovala české menšiny v pohraničí).

Jaroš byl činný vědecky i ve svém novém oboru v National Health Institute a dostalo se mu mezinárodního uznání, dokonce mu byla - jako prvnímu - udělena cena Rergents Award for Scientific or Technical Achievement. Ale nezapomněl ani na starou vlast a zpracoval čtyřsvazkové dějiny rodné obce Ořechova. Jeho láska k rodnému kraji byla veliká a jakmile se mu naskytla po roce 1989 možnost návštěv v republice zbavené totalitního režimu, dojížděl do Polešovic, kde bydlel synovec. Tam jsem jej též navštívil v létě 1992 dvakrát a - pokud to zdravotní stav Jarošovi dovozoval - vykládali jsme o současné situaci, vzpomínali na doby dávno minulé, jak na fakultě, tak v krúžku. Tehdy Jaroš obdržel též za svůj protinacistický odboj od presidenta vyznamenání a byl povýšen na plukovníka.

Bohužel 10.října 1992 Jaroš ve Washingtoně umírá, ale jeho přání, aby pozůstatky byly uloženy do hrobu v rodném Ořechově, bylo vdovou paní Ludmilou pietně splněno,

Ukládání urny v rodném Ořechově jsem byl přítomen a osobnost Jarošovu, jeho vlastenectví, jeho lásku k rodnému kraji jsem zhodnotil v pietním projevu po skončení církevního obřadu. Při odchodu ze hřbitova mne vyhledal místní pan farář a vyjádřil se, že ani on, ani většina ořechovských rodáků, kteří se ukládání urny zúčastnili, netušili, jakého významného rodáka v Ořechově měli.

Myslím, že je na místě, aby i členové Slovákého krúžku v Brně byli

seznámeni aspoň stručně s osobou svého bývalého člena, dobrého primáše, velkého vlastence a zasloužilého protinacistického bojovníka doktora Jaroše Němce z Ořechova.

Dr. Zdeněk Sušil

Nelepší slivovice byla z Brodu

Dnes již tradiční III. ročník koštu slivovice uspořádal Slovácký krúžek Brno při Vysokém učení technickém v Brně (??? pozn. redakce) ve středu 21. března 1996 v Klubu Vojenské akademie. Celkem sedmdesát dva vzorky mohlo ochutnat více než dvě stě padesát platících diváků. Jak se celá soutěž hodnotila? Všechny vzorky byly rozděleny do dvou kategorií: slivovice a jiné pálenky. Cílem čtyř základních degustačních komisí, ve které nechyběli uznávaní odborníci, bylo navrhnout ze své skupiny dva vzorky, jež by měly právo ucházet se o titul šampióna koštu slivovice. Ten si z Brna odvezli Dana a Petr Vozárovi z Uherského Brodu za slivovici vypálenou z brodských trnek a durancii z Bzové, ročník 1994 a 52 % alkoholu. Jednoho z návštěvníků, Miroslava Ondrůška, studenta 5. ročníku VUT - Fakulty strojní jsme se zeptali, s jakými pocity z brněnské akce odchází: "Letošní košt slivovice se velice vydařil. Bylo zde plno dobré slivovice a ještě více krásných dívek. Co více si může správný Moravák přát?" Příjemnou moravskou atmosféru dokreslovala až do druhé hodiny ranní cimbálová muzika Slováckého krúžku.

přepis článku z regionálních novin "Dobry den Slovacko"

Vítězové z kategorie "slivovice" přebírají ocenění...
Ať je ten váš demizón bezedný!

“Tak nám zabili Ferdinanda ...”

... a nezůstane asi jenom při něm!” - tak nějak by se dala charakterizovat nálada v autobuse, mířícím 18.5.1996 k rakouským hranicím. Není se ani co divit, když vám v 5,00 začne průvodkyně ČEBUSu probírat historii i legendy o Brnu, ale vám se chce strašně spát, a venku je takové bezva pološero..... Jenže ptáci už dávno spustili “ neskutečnej kravál”, za jízdy začínají šustit pytlíky se svačinami, odborníci neomylně určují, odkud se táhne vůně slivovice, a tak z toho dospání stejně nic nebude..... A na druhé straně průvodkyně dělala jen to , co má v pracovní náplni, a nikomu ještě neublížilo, když vyslechli něco nového.

Na pět hodin jsme tedy zavřeni ve voze (“Das ist štreka!”). Náš cíl leží ve Štýrsku, kousek od Grazu. Konkrétně je to Medvědí soutěska u Mixnitzu. No, a barvy Slováckého krúžku odjely hájit Yvona, Majka, Eva a Jana + Martina za ženský sbor a Zdeněk co by zástupce mužských. Kromě nás se vezlo pár cizích a pak banda “bývalých i současných sportovců” a ti se starali o zábavu cestou. Způsobem vlastním chlapeckému společenství, takže to někdy bylo s hvězdičkou a vozem se neslo “ Já jsem říkal děti nebrat!”

Svatý Petr si taky vzal k srdci naše celotýdenní modlení i vyhrožování, a z pošmourného rána se vyklubal krásný den. Všechny tři autobusy mířily v pohodě na jih.

Hned za hranicemi se ozvalo “A slepice tu mají taky jen dvě nohy.....” Poté ovšem následoval konkrétní výklad o Rakousku, jeho historii i současnosti, jenže do toho průvodkyni pořád někdo kecal. Poznámky byly vtipné i méně vhodné, ale celkově to vyznělo už lépe než ráno, kdy jsme se obávaly, že se naše “paní” urazí. Kluci jí za odměnu začli říkat “paní učitelko”.

Dolní Rakousy nás moc nenadchly, jsou hodně rovinaté. Minuly jsme Vídeň, a až skoro u Semeringu se nám začalo líbit. Kde to šlo, vyjeli jsme serpentinami, kde tato možnost nebyla, prosvištěli jsme tunelem, a u Brucku se stáčíme na Mixnitz. V cíli se taktak protáhneme úzkými křivolakými uličkami, ale je to moc pěkné městečko.

Na parkovišti dostáváme poslední pokyny - a DO HORY! Jako první by měli jít ti, kteří chtějí nejen projít soutěskou, ale nakonec i vylézt na vrchol Hochlantsche. Na žebřících, kterých je tu 160, se totiž nedá “předjíždět” (a taky se mezi zábradlí nevejdou ti dobře živení, jedině snad napříč při hlubokém výdechu) a ti zdatnější by se jen zdržovali.

Dlouhý had se plazí dopředu, stále výš nádhernými skalními útvary. Občas

se někdo zastaví, buď nabrat dech, nebo si vyfotografovat krásné vodopády, velikánské blatouchy dole u vody nebo kamarády pokřikující o kus výš. Jak dochází dech, měl by docházet humor, ale je to spíš naopak: "Mami, ještě můžeš? - Jo, - Škoda!" — "Poslednímu žebříku dám velkou pusou! - A to dobrovolně, nebo jak padneš na hubu?" — "Tak teď bych chtěl být ptákem!" Chvillemi jeden neví, iestli si má utírat slzy nebo pot.....

Je to nádhera, ale jsme přece jenom rádi, když máme "ten poslední" za sebou. Na louce o kousek výš nás čeká odměna: hospoda - s cenami úměrnými návštěvnosti! - a vedle plácek se stoly a lavicemi pro ty méně solventní, nebo dejme tomu sportovněji založené, to zní líp.....

Při občerstvení zjišťujeme, že nám chybí hlavní "šoumen" Lađa. Protože ale sliboval, že bude značit cestu, a na pěšině vedoucí dál leží důvěrně známý produkt, asi už vyrazil..... Část party následuje vrchol Hochlantsche, ale je to dost záběr vzhledem k časovému limitu - dvě hodiny ostrého makání, šutry, šotolina.....UF! Leč i v tomto vrcholovém družstvu jsme měly želiska: Yvonu a "mladou Húskovou". Obě za jedna, a Zdeněk s nimi.

Další možnosti bylo buď setrvat na místě, opalovat se, povídat nebo případně dbát pokynů průvodkyně..... ("Můžete si třeba vyfotit krávy.....—No kvůli tomu jsem určitě jel!— No já vím, že nejen kvůli tomu.....— Paní učitelko, von jo, von je vů!"), nebo vystupovat asi 20 minut na pěknou vyhlídku, kde čekala další hospoda s lákadly pro unavené turisty. Samo sebou, že to pivo a kafe bylo o něco dražší, ale učinily jsme svým chutím zadost.....

Krásné výhledy, všude svěže zeleno, plno hořců, petrklíčů, konilkleců a bůhví čeho ještě, ale to slunko do hlavy..... to bude zpáteční cesta! Pro

ty, kteří použijí svého "orientačního nesmyslu" a ztratí se, platí pokyn: Po červené až do Brna, a ptejte se na Špilberk!

O půl páté je sraz na parkovišti. Na zpáteční cestu se ještě zásobujeme tekutinami (má to jen jeden háček : v autobuse č. 1 je káva a to ostatní zas ve dvojce, takže čas se trochu "natahuje".....) a honem domů.....

Ti, kteří se bláhově domnívali - a to včetně paní učitelky! - že budou všichni unavení a v autobuse nás čeká klid na spaní, jsou rychle vyvedeni z omylu. To nakonec známe i z našich cest, a taky proto jsme si chvílemi připadaly " jako doma ". Humor už téměř šibeniční - a to kluci neviděli na paní učitelku, která byla celá uchechtaná! Za to nás pak všechny ocenila tím, že prý s takovou partou by si troufala i na delší cestu..... A jen Martina si půl cesty tiše opakovala: "..... je jim víc jak dvanáct....."

Od Vídně jsme " nabrali " pěkné mračno, u Mikulova už to byly hromy blesky (a tam se nám nějak líbilo, Mušov jsme objížděli dvakrát!) a před Grandem, kam jsme dorazili krátce před desátou, je jasné, že Brno už má sprchu za sebou.....Takže: jedno veliké AHOJ někdy příště, a domů do pelechů.....

-JA-

Nepřehlédněte !

Dr. Václav Štěpánek sděluje, že ve dnech 10. až 29. srpna 1996 se koná ve skanzenu srbské vesnice 19. století v Tršiči v Jugoslávii mezinárodní folkloristický tábor, jehož se mohou zúčastnit studenti slavistiky, národopisu nebo folkloristiky, ale také členové folklórních souborů.

Pořadatelé poskytují ubytování, stravu, přednášky a exkurze zdarma, zájemce si musí zaplatit cestu tam a zpět (do Bělehradu to stojí vlakem asi 3000 Kč obě cesty). Podmínkou je znalost některého rozšířeného cizího jazyka (např. i ruštiny).

Zájemcům účast na tomto táboře Dr. Štěpánek zprostředkuje - do 18. června bude v Brně (a pak na zájezdu do Lotyšska a Litvy).

Současně zdraví všechny krůžkaře a těší se na setkání s nimi.